



De Moeder.

Proza en Poëzie.

Verzameld door W. L. Boldingh — Goemans.

Uitgave J. Ploegsma, Zeist. f 4.25.

Mevrouw Boldingh is hier te lande in zeer vele steden en streken een bekende en uiterst gewaardeerde verschijning. Ze komt voor Vrouwenverenigingen, Volks-Universiteiten etc., lezingen houden over Literaire onderwerpen en doet dat zo boeiend, dat men elke winter opnieuw haar serie van zes of acht lezingen als iets heerlijks — van — den winter tegemoet gaat. De lezingen van Mevrouw Boldingh behoren tot de winter zoals het Kerstfeest — Ons vrouwen, houdt ze op de hoogte van de moderne Literatuur en kiest daarvan het beste van het beste. Nu heeft ze een heerlijke bundel doen verschijnen, die op het boekenplankje van elk onzer hoort. Zo we zelf Moeder zijn — en zo we onze Moeder willen herdenken — Haar eren, door te lezen over vele Moeders en daardoor nog dieper te begrijpen, wat een Moeder is — geweest is — zijn kan.

Stuk na stuk verheugt en verrast ons de keuze van Mevrouw Boldingh. Wat moet ze gelezen hebben om zó te weten, waar het mooie te vinden was! Ze heeft het over Moeders, die historische figuren zijn geworden: Juliana van Stolberg, Laetitia Bonaparte, Marceline Desbordes — Valmore — en zie dan eens naar haar Literatuurlijstje onder elk artikel — Maar ook brengt ze de naamloze Moeder naar voren, vaak de Moeder uit de arme gezinnen, die naar de wet der natuur onder zou moeten gaan naar lichaam en ziel, door zoveel zorgen, zoveel ontberingen — Maar toch *niet* onder gaat en zelfs haar lampje brandend weet te houden, zodat 't straalt over haar kinderen, nu en voortaan, ook al is de Moeder zelve heengegaan. Lees het aangrijpen-

de fragment uit „Het donkere Licht” van Antoon Coolen of over de Moeder in „de Verlatene” van Carry van Bruggen — Het diepst heeft mij aangegrepen de novelle: „Felicia” van Arthur van Schendel, uit zijn „Blanke Gestalten” (J. M. Meulenhoff, Amsterdam).

Felicia is de Middeleeuwse Moeder, die zich geheel aan haar kinderen offerde. — Haar schoonheid namen ze mee, toen ze in zó grote getale kwamen. Haar geluk, toen ze uittrokken, vielen op de slagvelden of, waanzinnig door de wereld daarbuiten geworden, bij Moeder terugkeerden — Haar welvaart — toen de jongste schulden op schulden maakte en ze die altijd maar weer, zonder aarzelen en als blijde, omdat ze helpen *kon*, voldeed. En ten slotte heeft ze de moed, haar jongste te volgen naar de galg, hem tot op het laatst bij te staan met de blik harer ogen, die de zijne vastkregen en hielden — tot de jonge ogen braken. — Veel lyriek is er in dit boek te vinden. Vele dichters en dichtersessen zingen de lof van *de* Moeder, van *hun* Moeder — Boutens is vertegenwoordigd door zijn aandoenlijk: „In Mortem Matris”. Geerten Gossaert heeft hier zijn onvergetelijk „De Moeder” — Van haar, die *gelukkig* was, toen ze haar zoon terugkreeg, en van de melaatse de wonden mocht reinigen.

Zo is er zoveel! Van een kleurige verscheidenheid is dit boek. We ontmoeten er „Sprotje” als de wordende moeder. „De Sloof” van Fanny Hurst is de verlaten en beroofde moeder. „De oude Mevrouw Wijsman” vertegenwoordigt de heel oude moeder met de vele herinneringen aan lief en leed. Maar het lief overheerst.

Het boek is prachtig uitgegeven. Mooi papier, mooie band en vanzelf is het een groot, wijsd boek geworden. Een schitterend geschenk aan een „Moeder”.

S. Lugten — Reys.